

ΑΝΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΕΚΕΜΒ.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 192.

Συνδρο. έτησι εν 'Ελλάδι Φρ. 1.
, , , 'Εξωτερικῶν 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν δδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀποσπασματικῶν, στέλλεται ἐφ' Ἐφημερίδος τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς 'Ἐφ. τῶν Παίδων.»

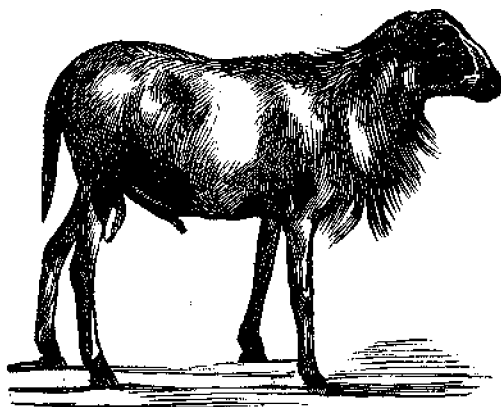
Ἡ σφαιρὰ μας μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐπ' αὐτῆς ζωικῶν καὶ φυτικῶν ὀργανισμῶν ἔφερον ἡμᾶς καὶ πάλιν ἐν τῇ ἐτησίᾳ περιστροφῇ τῆς περὶ τὸν ἥλιον εἰς τὸ τέλος ἐνὸς ἀκόμῃ ἔτους — Μὲ τὸ παρὸν δὲ φύλλον ἢ μικρὰ σας φιλη κλειεὶ τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, εἰσερχομένη εἰς πλήρη ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν συντάκτην νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς καλῆς ὑποδοχῆς, τῆς ὁποίας καὶ ἐφέτος εὐτυχε παρὰ τε τοῖς παλαιῶς καὶ νέοις αὐτῆς συνδρομηταῖς, δικαιούται νὰ πιστεύῃ, ὅτι πάντες οὗτοι εὖρον οὐ μόνον τὰς ἀρετὰς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς καλλονὴν ἄξια τῆς ἀγάπης καὶ προστασίας των, καὶ ἀντάξει τῆς καλῆς ἀπολήψεως, τὴν ὅποیان ἔχει παρὰ τῶν κοινῶν.

Δι' ἐν μόνον λυπεῖται, λέγει δὲ τοῦτο ἐν εἰλικρινείᾳ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν προσσεθέντων νέων συνδρομητῶν δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῆς δις τοῦ μηνὸς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς. Ὀλίγη περισσοτέρα ἐνέργεια ἀπὸ μέρους ἑκάστου αὐτῶν δύναται εὐκόλως νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν σύνταξιν τὸν ἀριθμὸν τούτων καὶ τότε ἔστε βέβαιον, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἴδῃτε αὐτὴν ἐπισκεπτομένην ὑμᾶς κατὰ δεκαπενθημερίαν. Ἐπὶ τέλους ὁ συντάκτης θεωρεῖ καθήκον νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Δοκτῆρα τῆς υγιείας καὶ τῆς ζωῆς διὰ τὴν ἀγαθὴν Πρόνοιαν, ἢ ὅποια συνάδουσε καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς μικροὺς του φίλους, πλην δύο ἀποθανόντων, κατὰ τὸ ἦδη λήγον ἔτος καὶ νὰ εὐχηθῇ νὰ ἐπιανεύρῃ πάντας καὶ ἑκαστον ἐξ αὐτῶν ἐν πλήρει υγιείᾳ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐλευσομένου.

Μ. Α. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

ΤΟ ΚΟΓΚΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

Τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκὼν, εἶναι πρόβατον τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, εἶναι δὲ καθὼς βλέπετε ὑψηλόν, εὐρωστοῦ καὶ ἔχει γενειάδα ἢ μάλλον χαίτην μακράν. Ἡ Κεντρικὴ Ἀφρικὴ περιέχει οὐχὶ μόνον πᾶν εἶδος ζῶων, ἀλλὰ καὶ ἀπειρα πλήθη πτηνῶν, τὰ ὅποια εἶναι ἀγνωστα ἐν Ἑυρώπῃ, τὰ πτερά τούτων εἶναι λαμπρὰ μὲ ποικίλα χρώματα, δταν δὲ πετοῦν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ἀστράπτουν ὡς πολύτιμοι λίθοι. Καὶ ὀπωρικά νόστιμα, καὶ σπάνια ἐν τῇ Ἑυρώπῃ, εὐρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ ἐκεῖ τινὰ δὲ αὐτῶν, ὡς λ. χ. τὸ ἀνανάε, τὸ ὁποῖον πληθύνονεν τόσον ἀκριβὰ εἰς τὴν Ἑυρώπῃ, ἐκεῖ χρησιμεύει ὡς τροφή τῶν χοίρων καὶ τῶν κτηνῶν! Ἡ φύσις εἶναι πλουσία καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ Κόγκω ποταμὸς ρεῖ διὰ μέσου τῆς χώρας, καὶ μὲν διὰ δασῶν πυκνῶν καὶ διαβάτων, ἐπὶ δὲ καταπίπτων ἀπὸ ὑψηλῶν κρημνῶν σχηματίζει θαυμασίους καταρράκτας· μοιόνοτι τὸ κλίμα εἶναι θερμὸν, καταπίπτει ὅμως ἐνίοτε καὶ βροχὴ τασούτον ραγδαία, ὥστε ὁμοιάζει μὲ κατακλισμόν. Οἱ κάτοικοι εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐμενεῖς εἰς τοὺς ξένους, ἐμπορεύονται δὲ μετ' αὐτῶν, ἀνταλλάσσοντες τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς χώρας ἀντὶ ὑφασμάτων, ἐργαλείων, βελτίων κοσμημάτων, καὶ φεβὶ πνευματικῶν ποτῶν.

Πρόβατον Ἀφρικανικόν.

—Τὸ κάλλιστον ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ὑπερφηφαιίας εἶναι νὰ ἐνθωμῆται τις εἰς τὸ ἦτο πρὶν γεννηθῆ. Μῆ δ' ἐν. Τί ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἀφοῦ ἐγεννήθη ἀδυναμία. Τί εἰς ὄλην τοῦ τῆς ζωῆς; Μέγας ἀμαρτωλός. Τί εἰς δια τὰ προτερήματά του; Ἀπλοὺς χρεώστης εἰς τὸν Θεόν, εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ εἰς δια τὰ πλάσματα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(*Εκ τῆς Γερμανικῆς)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

Ὁ Γεώργιος σκεφθεὶς ὀλίγου ἀπεφάσισε νὰ ἀποταθῆ πρότερον εἰς τὸν ἴδιον τὸν Σόββε, καὶ παντὶ σθένει νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Σόββε εἶχε στραφῆ καὶ ἐπέστρεφε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἵστατο ὁ Γεώργιος. Ὁ τομπανιστὴς ἐπρωχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τῷ εἰπῆ δύο λέξεις. Ὁ Σόββε συγκατένευσε καὶ ἀμρότεροι ἐπλησίασαν πρὸς τὰ τεῖχη. Τότε ὁ Γεώργιος διηγήθη ὅσα ἤκουσε καὶ ἰκέτευσε τὸν Σόββε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ διανοούμενον κακουργημα. Ἐπιληκτικὸς ὁ Σόββε ἐστράφη πρὸς τὸν τομπανιστὴν καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῶν ὤμων, τὸν ἔσεισε βιαίως.

— «Μὰς ἤκουσθης λοιπὸν; Ποῦ ἦσο;» ἠρώτησε μὲ ὀργήν, ἀλλὰ συνάμα μὲ χαμηλὸν τόνον, ἵνα μὴ ἀκούσῃ ὁ σκοπὸς.

Ὁ Γεώργιος ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτο ἐξηπλωμένος ὀπισθεν μιᾶς ἐπάλξεως, καὶ ἀπροόπτως εἶχεν ἀκούσει ἀκουσίως τὴν συνομιλίαν.

— Ἦκουσε δὲ; ἠρώτησεν ἀποτάμῳ ὁ ὑπολοχαγός.

— Ἦκουσα ἀρκετὰ, κύριε ὑπολοχαγέ, νὰ σὰς κάμω δυστυχῆ διὰ βίου.

— Μὴ αὐταπατάσαι, μπαρμπάντη, ἐγὼ ἐδὲχόμην εὐρίσκω τρόπον νὰ σὲ κάμω μουγγόν, ἀπεκρίθη ὁ Σόββε θυμωδῶς. Ἄκουσον, ἐάν δὲν σιωπήσῃς περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, θὰ ἦσαι νεκρὸς ἕως αὔριον τὸ πρωὶ ὥστε πρόσχε.

— Δὲν φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ἠσυχῶς ὁ Γεώργιος, σκοπεύετε νὰ μὲ δολοφονήσῃτε; ὁ Θεὸς πρέπει θὰ μὲ ἐκδικήσῃ.

— Νὰ σοῦ πῶ, κάλλιον νὰ ἐγίνεσο παμπᾶς, παρά στρατιώτης, εἶπεν ὁ Σόββε μυκτηριστικῶς. Ἀρκεῖ, ἔσο σιωπηλὸς, καὶ ἡ σιγῆ σου θὰ ἀνταμειφθῆ πλουσίως.

— Κύριε ὑπολοχαγέ, ἐάν δὲν πεισθῆτε νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὴν πρόθεσίν σας πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Στρατηγὸν φὸν Βράουν-βέδελ σήμερον καὶ νὰ τῷ εἰπῶ ἔλα. Ἐάν ὁμως ὑμεῖς καὶ ὁ φίλος σας μοὶ ὑποσχεθῆτε νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὴν ὑπόθεσιν ἐντελῶς, σὰς ἀνθυπόσχομαι καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδὲ λέξιν θὰ προσέρω.

— Καὶ τολμᾶς νὰ κάμῃς παζάρια μὲ ἐμὲ, ἄβλιε τομπανιστά; ἀνέκραξεν ὁ Σόββε, ὑψῶν τὴν χεῖρα διὰ νὰ κτυπήσῃ. Ἐνθυμήθητι, ὅτι ὁμιλεῖς εἰς τὸν ἀνώτερόν σου.

— Ἰτά ὀπλα! ἀνέκραξεν ὁ σκοπὸς, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἀξιωματικὸς ὀφηλοῦ βαθμοῦ ἐπλησίαζεν ἵνα εἰσέλθῃ διὰ τῆς πύλης τῆς πόλεως, καὶ νὰ διέλθῃ ἐπομένως παρὰ τὸ φρουροστάσιον. Ὅσακις

δὲ συνέβαινε τοῦτο, ἦτο συνήθεια ὅπως ὀλόκληρος ἢ φρουρὰ παραταχθῆ καὶ τῷ ἀπονεύμῃ στρατιωτικῆς τιμᾶς. Τὸ καθήκον τοῦ Γεωργίου ἦτο νὰ κρούσῃ ἐπὶ τοῦ τομπάνου τὸν χαρειαμὸν, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνον, ὅστις ἔλειπεν ἀπὸ τὴν θέσιν του!

Πρὶν ἢ δυνθῶσιν ὁ Σόββε καὶ ὁ Γεώργιος νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ φρουροστάσιον, ὁ Στρατηγὸς φὸν Βράουν-βέδελ εἶχε πλησίασει ἔφιππος καὶ παρετήρησε τὴν βραδύτητα των.

— Πῶς τοῦτο, κύριε ὑπολοχαγέ; ἠρώτησε μὲ ἀσθηρὸν ὄφος.

Ὁ Σόββε ἀπήντησε προθύμως καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἐνησχολούμην εἰς τὸ νὰ ἐπιπλήξω τὸν τομπανιστὴν Βράουν διὰ τὴ πλημμέλημα ἀνοποταξίας. Ἐπιτρέπετέ μοι νὰ παρουσιάσω τὴν ἐκθεσί μου, καὶ νὰ θέσω ἐν τῷ μεταξὺ τὸν Βράουν ὑπὸ κράτησιν;

Τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος κατηφιασθῆ.

— Καλὰ λοιπὸν, προφυλακισατέ τον ἄμα γεινή ἢ ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν συνομιλίαν, ὁ Γεώργιος ἵστατο ὄρθιος καὶ εἰς προσοχὴν. Εἶχε μάθει πρὸ πολλοῦ ὅτι ὁ στρατιώτης ποτὲ δὲν ὀφείλει νὰ κάμῃ δικαιολογίας. Ὡστε, ἄμα τῇ ἀλλαγῇ τῆς φρουρᾶς, ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἦτο ἐν τινι πύργῳ ἐπὶ τοῦ τεύχους τῆς πόλεως ἐπιβλέποντος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐλβα. Μήπως τότε ἤρχιζε νὰ μεταμαλῆται ὅτι δὲν εἶχε συμμορφωθῆ μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὑπολοχαγοῦ; Ὀδδὸλως. Ἐκάθισε θεωρῶν τὸν οὐρανὸν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ δεσμοτηρίου του, καὶ βαθῶς σκεπτόμενος. Τὸ θάρρος του δὲν ὀλιγόστευσε, διότι ἀκράδαντος πίστει εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἐνεψύχωνεν ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς, ἐπληγίασε μὲ ἦσυχον συνειδήσιν ἐπὶ τῆς πενητῆς στραμνῆς του. Ὁ ὕπνος ἤρχιζε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, ὅτε ἡ κλεις ἐσεισθῆ εἰς τὴν κλειδαχνὰ καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθεν ὁ ὑπολοχαγὸς Σόββε μὲ προφυλακτικὸν τρόπον, καὶ κρατῶν δέλετρον εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἐ! εἶπεν, ἐσκέφθης τὸ πρᾶγμα ὀριμώτερον;

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη καὶ τὸν ἀντιμετώπισεν.

— Ἐάν ἐνωθῆς μετ' ἡμῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σόββε, θὰ ἐλευθερωθῆς αὔριον, καὶ ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν θὰ ἔχῃς εἰς τὴν κατοχὴν σου ἑκατὸν τάλληρα ὡς μερίδα σου ἐκτῆς κλοπῆς.

— Ἡ ἀπόφασίς ἐτελέσθη, κύριε ὑπολοχαγέ, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀπεφάσισα νὰ μείνω τίμιος ἄνθρωπος, καὶ οὐδέποτε θὰ συγκατατεθῶ εἰς τοιοῦτον ἐγκλημα.

— Εἶσαι ἡλίθιος, εἶπεν ὁ Σόββε, μετ' ἀγανακτήσεως τί ἐγκλημα εἶναι νὰ κλέψωμεν χρηματοκιβώτιον, πλήρες λαφύρων τοῦ πολέμου; Τὰ χρήματα, εἴτινα θὰ συνοδεύσωμεν ἀφῆρέθησαν ἀπὸ ἐνὸς ἐμμίσθου ὀργά-

νου τοῦ ἐχθροῦ τότε καὶ τοῦτο ἦτο κλοπὴ καὶ ἐγκλημα;

(Ἀκολουθεῖ.)

Οἱ δεκαεξὶ νοήμονες ἵπποι.

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα τὰ παιδιά τῆς Βοστώνης εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς διεσκέδασαν ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους μὲ θέαμα πολὺ νόστιμον, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστησεν ὄχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ καὶ τοὺς γονεῖς των.

Εἰς ἐν τῶν μεγίστων θεάτρων τῆς πόλεως ἐγένετο δις τῆς ἡμέρας, μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρας, παράστασις ὑπὸ θιάσου συνισταμένου, ὄχι ἐκ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἀλλ' ἐξ ἵππων, ἐκ δεκαεξὶ εὐρώστων, καλῶς ἀνεπτυγμένων καὶ εὐφροσστάτων ἵππων! Ὁ διορθωτὴς τοῦ θιάσου τοῦτου ἦτο ἄνθρωπος ὅστις πολὺ ἠγάπα τὰ ζῶα, ἰδίως δὲ τοὺς ἵππους, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει νοήμονεστάτους, καὶ ἐφρόνει, ὅτι ἂν ἐπὶ ἀλίγας γενεάς ἤθελον διδαχθῆ, θὰ ἀνεπτύσσοντο ὁλοκλήρως καὶ τελευταῖον θὰ καθίσταντο ὀλίγον μόνον κατώτεροι τῶν ἀνθρώπων!

Αὐτὴ ἡ ἰδέα εἶναι κάπως ὑπερβολικὴ καὶ ὑπενθυμίζει τὸ ρητὸν τοῦ Γάλλου ἐκείνου ὅστις ἔλεγεν, «ὅσον περισσότερον γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους, τόσον περισσότερον ἀγαπῶ τοὺς κύνες,» ἦτο μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Γάλλου ἐκείνου συρμὸς τὸ νὰ ἐκθειάζουν τὰ ζῶα καὶ νὰ κατακρίνουν τοὺς ἀνθρώπους, ὁ δὲ συρμὸς οὗτος ἐφθασε καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας εἰς πολλοὺς ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ δεκαεξὶ ἐκεῖνοι ἐν Βοστώνῃ ἵπποι ἔδωκαν ἐνδείξεις μεγάλης εὐφυΐας.

Ἡ παράστασις ἤρχιζε τοιοῦτοτρόπως.—Ὁ Κύριος ἤρχετο ἐπὶ τῆς σκητῆς κρατῶν κώδωνα, τὸν ὁποῖον ἐσήμαινε καὶ παρευθὺς εἰσῆρχοντο οἱ ἵπποι, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅταν δὲ διέβαινον ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου των ἕκαστος ἔκαμνεν ὑπόκλισην ἐνώπιόν του διὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔπειτα ἐσχημάτιζον ἡμίκυκλον εἰς ἐν ἄκρον τῆς σκητῆς. Ὁ κύριος τότε ἀνεγίνωσκε τὸν κατάλογον, ἕκαστος δὲ ἵππος ἀκούων τὸ ὄνομά του ἐχρεμετίζετο ἄπαξ! Μετὰ τοῦτο, ὁ διδάσκαλος ἔγραφεν ἐπὶ μαυροπίνακος ἀριθμοὺς τινάς, ὡς λ, χ, ὁ 3 καὶ 4, ἐκάλεε δ' ὀνομαστικῶς ἕνα ἐκ τῶν ἵππων, καὶ τῷ ἔλεγε, «Πρόσθεσε,» ὁ ἵππος ἀμέσως ἐκτύπα διωδεκάκις τὸν πόδα του. Ἐάν ποτε ἐτόγγανε νὰ σφαλῆ, ὁ διδάσκαλος ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητὰς, «διορθώσατε τὸ λάθος,» ἀμέσως δὲ ἐκεῖνοι, ὅλοι ὁμοῦ ἐκτύπων τοὺς πόδας των ἀκριβῶς ὅσας φορές ἔπρεπε. Βεβαίως θέλει εἰπεῖ τις, ὅτι τοῦτο ἐγένετο διὰ τῆς τριβῆς, ὅτι ἦτον ἔξις, καὶ ὄχι ἀποτέλεσμα σκέψεως· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἀκόμη εἶναι ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα. Φαντασθῆτε πό-

σιν δραστηριότητα καὶ ὑπομονὴν καὶ πόσον μνημονικὸν ἀπαιτεῖ τὸ τοιοῦτον ἐκ μέρους ἀλόγου ζῶου! Μετὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἀσκησιν, ὁ διδάσκαλος ἐδίδεν εἰς ἕνα τῶν μαθητῶν σπόγγον, καὶ αὐτὸς ἐξήλειψε τοὺς ἀριθμοὺς.

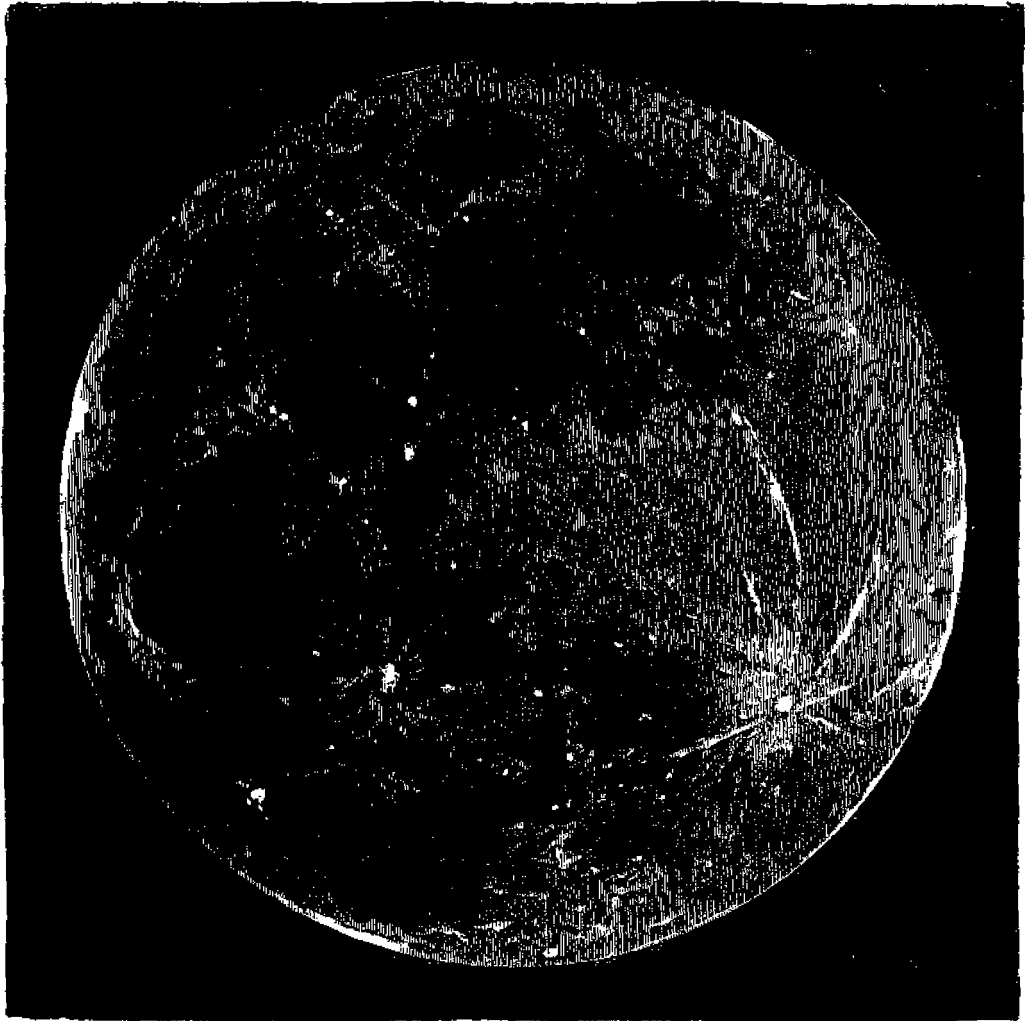
Κατόπιν ἐγένετο διάλειμμα, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἵπποι ἐπαίζον, ἀλλ' ὄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. Νὰ ἐβλέπατε πῶς ἐπαίζον τὴν τυφλομουσίαν, τὸ πηδητὸ, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὅλα τὰ παιδιά εἰς πᾶν μέρος τοῦ κόσμου ἀγαποῦν! Ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπον τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔδλεπον αὐτοὺς ἦτο θέαμα οὐχὶ ὀλιγώτερον εὐχαρίστον. Πόσον ἤνοιγον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα των! ὁποῖα ἐκφρασις προσοχῆς καὶ θαυμασμοῦ εἰς ὅλα τὰ ἀτενίζοντα βλέμματα! ὁποῖα χειροκροτήματα καὶ ὁποῖοι καυχασμοί! ὁποῖα δὲ φιλονικία περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ προτερημάτων τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἵππου! «Ἰδέ! Ἰδέ! ὁ Πρίγγιψ θὰ τοὺς περάσῃ ὅλους!» «Διόλου! δὲν βλέπεις τὴν Φανίταν, πῶς τὸν φθάνει;» «Ἐγὼ, τέλος πάντων τρελλαίνομαι διὰ τὴν Ῥόζαν, καὶ ἕστερον ἀπὸ τὴν παράστασιν θὰ τῆς δώσω ὅλην τὴν ζάχαριν, τὴν ὁποῖαν ἔφερα εἰς τὴν τσέπην μου.»

Σημαίνει ἐκ δευτέρου ὁ κώδων, οἱ ἵπποι τρέχον ἕκαστος εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, καὶ ἀναμένον τὴν προσταγὴν τοῦ διδασκάλου εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Τὸ μάθημα τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σᾶς δώσω νὰ ἐνοήσητε πόσον ἦτο θαυμαστόν. Σᾶς λέγω μόνον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤκουσα παρὰ κυρίων τινῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἵππους ἰδικούς των, γνωρίζουν τὴν φύσιν καὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἵππων, καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν δύνανται νὰ ἀναπτυχθοῦν αὐταί. Μὴ ἐβεβαίωσαν δὲ αὐτοὶ, ὅτι εἰς οὐδὲν ἵπποδρόμῳ εἶχον ἰδεῖ ποτε τοιαύτας πράξεις, οὐδ' ἐφαντάζοντο ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ κατορθώσουν τοιαῦτα πράγματα ἵπποι. Ὅπως δὲ ἐνθουσιασμένοι ἐσύχναζον τακτικῶς εἰς τὰς παραστάσεις, ὅπως μάθουν νέα τινὰ περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως τῶν ἵππων. Κα πῶς νομίζετε κατώρθωσεν ὁ Κύριος τῶν ἵππων νὰ τοῖς διδάξῃ ταῦτα; Ὅχι διὰ τῆς σκληρότητος· ὄχι διὰ τῶν ἀπειλῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιεικειᾶς, — διὰ θεωπευμάτων, δι' ἐνθαρρυντικῶν λέξεων; καὶ ἐνίστε διὰ τεμαχίων ζαχαρέως· ἂν δὲν ἦτο ἀληθὲς τοῦτο, οἱ ἵπποι οὐδέποτε θὰ ἐδείκνυον τόσην ἀγάπην πρὸς αὐτόν, ὥστε νὰ πλησιάζουν μὲ θάρρος καὶ νὰ τρίβουν τὴν κεφαλὴν των ἐπὶ τῆς παρεΐας του, ἢ νὰ στηρίζουν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ἡ παράστασις ἐπερατώθη διὰ στρατιωτικῆς παρατάξεως καὶ μάχης, κατὰ τὴν ὁποῖαν 8 ἵπποι ἐκατέρωθεν ἔκαμον ἔφοδον κατὰ φρουρίου τινὸς ἐξ ἄμμου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἡ ἐθνικὴ σημαία. Ἀφοῦ

ἔκαμον ὅλα τὰ στρατιωτικά κινήματα, ἐκανοβόλισαν τὸ φρούριον, ἀλλὰ τόσον ἐπιδεξίως, ὅσον καὶ ὁ ἄριστος πυροβολιστὴς ἠδύνατο νὰ πράξῃ, καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπερίγραπτον. Ἐπὶ τέλος ἐφώρμησεν ἡ μία φάλαγγς ἐπὶ τὸ φρούριον, ἡ δὲ ἑτέρα ἀπεχώρησε, τὸ φρούριον ἐκυριεύθη οἱ δὲ νικηταὶ ἔμειναν ἐπὶ τῆς κορυφῆς θριαμβευτικῶς σείοντες τὰ ὄπλα καὶ ἀσθμαίνον

ἀνθοδέσμαι δὲ καὶ στέφανοι κατέπιπτον ὡς βροχὴ ἐπὶ τῶν νοημόνων ἐκείνων ζώων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐρυθριάσουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἵτινες ἀφύοντες τὰς δυνάμεις αὐτῶν νὰ σκαριάσουν, διάγουν βίον χειρότερον τοῦ τῶν κτηνῶν. Μ.

Ἡ σελήνη ὅπως φαίνεται διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

τες! Χαιρετίσαντες τότε τὴν σημαίαν δι' ὑποκλίσεως, κατέβησαν καὶ ἐνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων ἔκαμον δις ἢ τρίς τὸν κύκλον τῆς σκηνῆς, ρυθμίζοντες τὸ βῆμα εἰς ζωρὸν τι ἐμβατήριον ὄσμα, τὸ ὁποῖον ἐπαιανίζετο.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν θεατῶν ἦτο ἀπερίγραπτος. Ζήτωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ἐπλήρουν τὸν ἀέρα,

Η ΣΕΛΗΝΗ.

Εἰς τὰ ἔτη 1874 καὶ 1875 τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν ἐδημοσιεύθη πλήρης περιγραφή τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος εἰς γλῶσσαν ἀπλήν καὶ κατὰ τρόπον καταληπτὸν εἰς ὅλους, συνοδευομένη δὲ καὶ μὲ εἰ-

κόνας πρὸς περισσότεραν σαφήνειαν τῶν λεγομένων. Ὅθεν παραπέμπονται ἐκεῖ οἱ θέλοντες νὰ ἔχωσι περισσότεράν γνῶσιν τῶν τοιούτων.

Ἐνταῦθα προσθέτομεν, ὅτι ἡ Σελήνη μας μέχρι ἐσχάτων ἐθεωρεῖτο νεκρά, οὐ μόνον μὴ φέρουσα δηλονότι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, φωτικά, ἢ ζωικά ὄντα, ἀλλ' ἐοδὲ κἂν θερμότητα· αἰτία δὲ τῆς νεκρωσίου ταύτης καταστάσεώς της ἐθεωρεῖτο ἡ ψύχρανσις τῶν εἰς τὰ σπλάγγνα αὐτῆς διαπύρων ὀλῶν, καὶ ἡ ἐκ τούτου συμ-

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐθεωρήθη δικαίως ὡς νέα ἔκρηξις τῶν ἠφαιστίων ἐκείνων καὶ ἐπομένως παρεδέχθησαν τὴν ὑπαρξίν ἐσωτερικοῦ πυρός. Ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐκεῖνο εἶναι τόσον ὀλίγον καὶ περιορίζεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Σελήνης, ὥστε δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἐπιφανείαν αὐτῆς.

Περὶ τῆς Σελήνης ἔγραψαν πολλοὶ, καὶ χάριται τῆς ἐπιφανείας της ἐδημοσιεύθησαν παρὰ διαφόρων. Ἡ καλλίστη ὁμῶς σεληνογραφία εἶναι ἡ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἀστεροσκοπείου συνεχομένου

Ἡ Μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Μοντρεάλ.

βάσα ἀπορρόφησις τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της ὑδάτων καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς ἀτμοσφαιρας ὑπὸ τῶν πετρωμάτων αὐτῆς.

Πρὸ μικροῦ ὁμῶς παρατηρήθησαν διάφορα φαινόμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της, τὰ ἅποια μαρτυροῦσιν δεῖ τὸ εἰς τὸ κέντρον ἑαυτῆς πῦρ δὲν ἀπεσβέσθη ἐντελῶς. Παρατηρήθη δηλονότι εἶδος τι ὁμίχλης ἐπὶ τῶν κρατήρων τῶν ἀπεσβεσμένων ἠφαιστίων καὶ ἀλλοίωσις τοῦ σχήματος καὶ τῆς μορφῆς αὐτῶν ἔπειτα.

διασῆμου ἀστρονόμου κ. Σμιθ.

Τὰ στίγματα, ἀτινα φαίνονται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, εἶναι κρατῆρες ἐσβεσμένων ἠφαιστίων, τὰ σκιερά δὲ μέρη τὰ μεταξὺ τῶν ὄρεων μέρη.

Ἡ ΕΝ ΜΟΤΡΕΑΛ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ.

Ὁ ἐν τῇ προκειμένην εἰκόνι παριστάμενος ναὸς εἶναι ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Μοντρεάλης. ἐν Κανα.

δὲ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Εἶναι δὲ νέον κτίριον καὶ ἀνήκει εἰς τοὺς Ἐπισκοπιανοὺς. Τὸ ὕψος τοῦ κωδωνοστασίου εἶναι 224 ποδῶν. Ἡ Μοντρεάλη εἶναι πόλις λίαν ἐνδιαφέρουσα, καθότι ἐμπεριέχει πολλὰ μνημεῖα ἱστορικὰ, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐποχὴν, ὅτε ἀνῆκεν εἰς τὴν Γαλίαν. Οἱ θεμελιωταὶ αὐτῆς ἦσαν Γάλλοι, ἐπὶ πολλὰ δὲ ἔτη ἤτο ἀποικία Γάλλων, ὡς μαρτυροῦσιν ἔτι τὰ ὀνόματα πολλῶν ὁδῶν, συνοικιῶν, καριῶν, προαστείων κ.τ.λ. Διαιρεῖται δὲ ἡ πόλις εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοντρεάλην, καὶ ἡ μὲν πρώτη εἶναι ἡ νεωτέρα, καὶ ἔχει πλατείας καὶ εὐρύθμους ὁδοὺς, καὶ κτίρια μεγαλοπρεπῆ, ἡ δὲ ἄλλη εἶναι ἡ παλαιὰ πόλις, καὶ ἔχει ὕψος ὅλως ἀπρηχαιωμένον καὶ ἱστορικόν· ὅπισθεν δὲ αὐτῆς κεῖται τὸ Βασιλικὸν λεγόμενον Ὅρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λαμβάνει καὶ ἡ πόλις τὸ ὄνομά της, (Montreale.)

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Μὴ χρησιμοποιοιθῆσις νεότητος.

Ὡ τῆς πρώτης ἡλικίας
Ποθητοί, γλυκεῖς μου χρόνοι,
Ζωηρότης φαντασίας
Μάτην σὰς ἀνανεώνει.
Εἰς τὸν χρόνον δεδεμένοι,
Μετ' αὐτοῦ ταχεῖς κινεῖσθε
Ὅσον αὐτὸς διαβαίνει
Ἰόσον σεῖς μακρὰν μου εἰσθε

Ἦτ' ἀδόλου εὐφροσύνης
Νεανίας ἐφερύμην,
Εἰς τοὺς κόλπους τῆς γαλήνης
Ἀταράχως ἐκοιμώμην.
Τέρψιν εἶχον εἰς τὰ στήθη
Καὶ χαρὰν χρυσῶν ἐλπιδῶν,
Ὅμως τῶνευρον ἐλόθη
Καὶ κλαυθμοὺς καὶ θρήνους εἶδον.

Ὡ νεότης μου χαμένη
Ποθητοί, χρυσοὶ μου χρόνοι,
Εἰς τὰ δάκρυα μοι μένει
Ἡ ἀνάμνησίς μας μόνη.

Α Κατακουζηνός.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ.

Διδάσκαλός τις θέλων ποτε νὰ δώσῃ εἰς μέγα ἀκροατήριον παιδιῶν νὰ ἐνοήσουν τί εἶναι τὰ λεγόμενα «μικρὰ ἀμαρτήματα,» ἔλαβε δύο ἢ τρεῖς κουβαρίστρας κλωστής, τὴν ὁποίαν ἐξετύλιξε καὶ ἐξέτενε καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν θρανίων· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθητο τὰ παιδιά.

«Τώρα, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, — «δύναται κανεὶς ἀπὸ

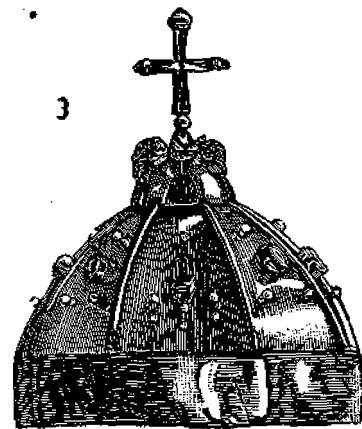
σὰς νὰ κόψῃ τὴν κλωστὴν ταύτην;»

«Μάλιστα, μάλιστα,» ἀπεκρίθησαν ἕκαστον καὶ ὅλα ὁμοῦ.

«Κόψατέ τὴν λοιπὸν » ἀμέσως δὲ ἔγεινε μικρὰ τεμάχια ἢ κλωστή. «Ἐνώσατε τώρα τὰ τεμάχια εἰς μίαν δέσμην καὶ δέσατε τὰς χεῖρας ἑνὸς παιδίου. Τοῦτου γενομένου, «Ὡς προσπαθήσῃ τώρα, — εἶπεν, νὰ κόψῃ τὴν αὐτὴν τυλιγμένην κλωστὴν.»

Τὸ παιδίον προσπαθήσεν, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν κόψῃ.

«Ἰσοῦ λοιπὸν, εἶπε τότε ὁ διδάσκαλος, οὕτως ἔχει μὲ τὰ μικρὰ τὰ ἀμαρτήματα. Εἶναι μικρὰ, καὶ τὸ μικρότατον ἀκμή παιδίον δύναται νὰ τὰ κόψῃ, ὅπως ἐκόψατε τὴν κλωστὴν, ἀλλὰ καθὼς δύναμαι νὰ δέσω τὸν δυνατότατον ἄνθρωπον μὲ τὴν κλωστὴν ταύτην, τυλίσσω αὐτὴν πολλὰς φορές περίε αὐτοῦ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κινήθῃ — τοιούτοτρόπως καὶ τὰ μικρὰ ἀμαρτήματα, ὅταν περιβάλλουν πολλὰς τὸν ἄνθρωπον, τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτον, καὶ δὲν δύναται νὰ κόψῃ τοὺς δεσμοὺς τῶν. Ἀποφεύγετε λοιπὸν, τέκνα μου, αὐτὰ, διὰ νὰ διασωθῆτε ἀπ' αὐτῶν.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΤΕΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ.

Σκοῦφος τοῦ Μονομάχου τῆς Δευτέρας Τάξεως.

Τὸ διαδῆμα τοῦτο κατεσκευάσθη ἐκ τριῶν ἄλλων διαδημάτων κατὰ τὴν στέφην τῶν ἐπισησάντων οἶων Τσαρῶν Ἀλεξίου Μεγάλου, οἵτινες ἐστέφθησαν ἐν Μόσχῃ τὴν 23 Ἰουνίου 1682, ὠνομάσθη δὲ Σκοῦφος τοῦ Μονομάχου τῆς Δευτέρας τάξεως.

Ὁ κίνδυνος τῶν φυσικῶν χαρῶν.

1. Μητέρα, τί κακὸν συμβαίνει! εἶπεν στῆ στικτὴν του μάνα ἐν ὀρνίβῳ μὲν ἡμέρα, ἐν ᾧ ἔβασκε πλησίον·

είσαι τόσο τραυμασμένη, πού φοβοῦμαι νά σέ βλέπω
πές μου, τί κακόν συμβαίνει, καί τί ἤκουσες, νά 'ξέρω.

2. «Ἡ δὲ γραφα στικτὴ ὄρνις διηγῆθη τὸν καῦμόν της,
«Ἡ καρδιά μου, φίλον τέκνον, καίεται ἀπὸ τὴν λύπην,
καί ἡ γειτονεῖά μας ὅλη τρεμουλχίζει ἀπ' τὸν φόβον,
κγιατὶ ἀβρίον θά ἔλθουν πολλοὶ φίλοι νά γλεντήσουν.»

3. «ὦ, χαρὰ μου! Τί ὠραία! ἀπεκρίθη τὸ ὄρνιθι
«ἔβλαψαμεν λοιπὸν παιγνίδια καὶ πολλὰς διασκεδάσεις,
καὶ ἐγὼ στὰ χέρια ὄλων θά πετώ καὶ θά χορεύω
εὐ δὲ κοῦκος τὸ γνωρίζω, μ' ἀγαπᾷ γιὰ τ'εἶμ' ὠραίο.»

4. «Ἀβηθ σου ἡ ὠραιότες καὶ ἡ ζηλευτὴ παχύτης,
ετέκνον μου, δὲν θά τὸ κρύψω, εἶναι ὅπου μὲ συγχύζουν,
εἰς ταῖς χάραις, πού καυχῆσαι εἶν' ὁ κίνδυνός σου ὅλος
καὶ τὰ φυσικά σου δῶρα εἶναι ὅπου μὲ σκοτίζουν.» Δ.

Φακίρης ἐκτελῶν ἔργα αὐτοδικαιώσεως,

Ἐν Ἰνδία καὶ ἐν Κίνα καὶ ἐν γένει εἰς πάσας
τὰς εἰδωλοκρατικὰς χώ-
ρας, ὅπου δυστυχῶς τὸ
Ἐδαγγέλιον εἰσέτι δὲν
ἐφώτισε τὰς ἐσκοτισμέ-
νας διανοίας τῶν ἀν-
θρώπων, οἱ ἄνθρωποι
καταφεύγουν εἰς διά-
φορα μέσα αὐτοδικαιώ-
σεως, ἰδίως εἰς σωμα-
τικὰς κακουχίας, ἐλπί-
ζουν δὲ ὅτι διὰ τῶν
τοιούτων θέλουν ἐξίλε-
ῶσαι τὸν Θεὸν ἵνα συγ-
χωρηθοῦν αἱ ἁμαρτίαι
τῶν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ θεοσεβῆ τινα Ἰνδὸν
κοιτόμενον ἐπὶ κλίνης ἐκ καρφίων ὀρέων, πολλὰ τῶν
ὅπου εἰσέρχονται εἰς τὴν σάρκα του καὶ προξενοῦν
δριμεῖς πόνους, ἐκτὸς τοῦ αἵματος, τὸ ὅποιον ἐκρέει
ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῶν.

Πολλάκις δὲ μένουν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πολ-
λὰς ἡμέρας, ἕως οὗ αἱ πληγαὶ ἄρχονται νά βρωμοῦν,
οὐχὶ δὲ σπανίως ἐπέρχεται καὶ γάγγραινα καὶ ἀπο-
θνήσκουν.

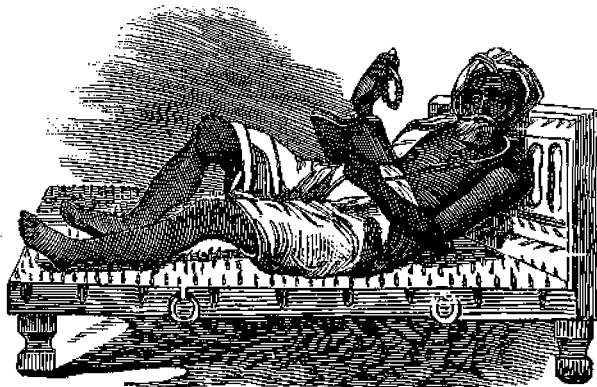
ΤΟ ΔΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ.

Σ' ὠραῖον κήπον ἐν μέσῳ κρήνων
Ἐπάρχει ρόδον ἄγρον λευκὸν
Καὶ εὐωδίαν στὰ περίεξ γύρον
Τέρπει αἰσθήσεις καὶ ὀφθαλμῶν.

Οἱ τοιοῦτοι θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἄγιοι καὶ
πάντες τρέχουν νά λάβουν μέρος ἐκ τοῦ ἐπενδύτου
των, ἢ ἐκ τοῦ αἵματος, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ πύου, τὸ ὅποιον
ῥέει ἐκ τῶν πληγῶν των, διότι τὸ θεωροῦν ὡς φυλα-
κτηρίον! Ταλαίπωροι ἄνθρωποι! ποῖαν καὶ πόσῃ ἀνάγκῃ
ἔχουσι τοῦ φωτός τοῦ Ἐδαγγελίου!

— Τὸ ἐξῆς εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ φυλλαδίου τινὸς
μεταφρασθέντος ἐκ τοῦ Κινεζικοῦ, ἠχλιάδες ἀντιτύ-
πων τοῦ ὁποίου διανεμονται καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν
τῶν συνόρων τῆς Κίνας, πρὸς διεγερσιν τοῦ λαοῦ εἰς
μῖσος τῶν ξένων.

«Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον
γένος, ἀλλ' εἶναι τὸ γέννημα πηθήκων καὶ χηνῶν.
Τὸ ἐξωτερικόν των εἶναι ὡς τὸ τῶν πιθήκων, τὰ δὲ
ἦθη των ὡς τὰ τοῦ Διαβόλου. Διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενοι
Υἱοὶ-Κουίξ, ἢ τοὶ «Διάβολοι τῆς Εὐρώπης!» Τὸ γέ-
νος τοῦτο τῶν βαρβάρων οὔτε Οὐρανὸν λατρεύουσιν
οὔτε Γῆν, δὲν τιμῶσι τὰ πνεύματα, οὐδὲ σέβονται τοὺς
προγόνους, ἀλλ' ὡς κύ-
νες καὶ χοῖροι συζητοῦσι
μόνον περὶ «ισότητος»
καὶ οὔτε τὴν ἐλαχίστην
ιδεάν ἔχουσι περὶ τῆς
κοινωνικῆς ἰσραρχίας.
Δὲν διακρίνουσι κατέρη
καὶ υἱόν, βασιλέα καὶ
δοῦλον. Οἱ περιβήτητοι
ἐκεῖνοι Ἄγγλοι μάλε-
στα ποῖοι εἶναι; Μι-
κρὰ τις φυλὴ, κεκλει-
σμένοι εἰς χώραν οὐχὶ
μεγαλειτέραν τῆς πα-
λάμης ἀνδρός! Ἄρχον-

Φακίρης ἐκτελῶν ἔργα αὐτοδικαιώσεως

ται δὲ ὑπὸ θηλέων καθὼς καὶ ὑπ' ἀρρένων, οἱ δὲ ὑ-
πῆκοι εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶα!»

Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ φυλλαδίῳ ἐξηγεῖται πῶς τοιοῦτοι
βαρβάροι ἠδυνήθησαν νά ἐφεύρωσι τοὺς σιδηροδρό-
μους, τὰ ἀετιόπλοια, τὰ ὠρολόγια κτλ. διὰ τῆς ὑπο-
θέσεως ὅτι κρυφίως τρώγουσι τὸν μυελὸν τῶν Κινε-
ζικῶν παιδιῶν, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς τροφῆς ἀρῶνται τὴν
σοφίαν καὶ ἐπιδειξιότητά των.

Ἡ ἀθωότης εἶν' ἡ στολή του
Κ' ἡ καλλονὴ του ἡ νεαρά
Κόσμημα εἶναι λαμπρὸν τοῦ κήπου
Καὶ τῶν ἀνθέων πολλὴ χαρά.

Τὸ ρόδον τοῦτο σὺ, κόρη, εἶσαι,
Ρόδον ὠραῖον μαγευτικόν,

Ἦδη παίδιον ἔτι καλεῖσαι
Πλάσμα ἄβρων καὶ ἀγαπητόν,

Ἄφροντις ἦδη κόρη γλυκεία,
Ἄφροντις ἦδη καὶ χαρωπὴ
Τὴν παιδικὴν σου τὴν ἡλικία
Περᾶς μὲ βῆμα σπυῖδον ταχύ.

Ταχύς ὁ χρόνος, πλὴν θὰ παρέλθῃ,
Καὶ τὸ παίδιον ἦδη γυνὴ
Θὰ ἐνθυμῆται αὐτὰ τὰ ἔτη
Καὶ εἶθε, εἶθε νὰ μὴ πονῇ.

Ἄπ' τὰς πικρίας αὐτοῦ τοῦ βίου
Ἔειθε, τέκνον ἀγαπητόν,
Νὰ σ' ἀπαλλάτῃ χεῖρ τοῦ Κυρίου
Κε' αὐτόν νὰ ἔχης ὡς βοηθόν.
Κρυσταλλία Δ. Χ.

ΠΟΙΚΥΛΙΑ

— Ἡ Βρασιλία ἔχει τώρα 1,346,648 δούλους, ἐξ ὧν 11000 ἐν Ἀγίᾳ Αἰκατερίνῃ καὶ 68700 ἐν Ρίω Γρανδέ δὲ Σούλ. Ὅτε ὁ νόμος τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1871 περὶ τῆς βαθμηδὸν ἀπαλευθέρωσης ἐδημοσιεύθη, ὑπῆρχον ἔτι ἐγγεγραμμένοι ἐν τοῖς δημοσίοις βιβλίοις 1,544,760 ὅπως ὥστε εἰς διάστημα 10 ἐτῶν ὁ ἀριθμὸς ἠλαττώθη κατὰ 200,000 περίπου ἤτοι κατὰ 1 1/3 τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν θὰ χρειασθῶσιν 60—70 ἔτη μέρους ἐντελοῦς ἐξαλειψεως τῆς δουλείας. Εὐτυχῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπαλευθέρωσιν αὐξάνει ἀδιακόπως. Ἐν συνόλῳ ἠλευθερώθησαν ὑπὸ τοῦ Κράτους 12,898, ὑπὸ ἰδιωτῶν 56,656 καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων Μαύρων 1854. Μέση ἀξία ἑκάστου δούλου εἶναι δραχμ. 1875 ὥστε ἡ ἀξία τῶν νῦν ὑπαρχόντων εἶναι ἴση μὲ 2 1/2 δισεκατομμύρια δραχμῶν.

— Κατὰ στατιστικὴν τῆς δημοσίας ἐν Γαλλίᾳ Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσιν αὐτῶν 1563 φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ὧν 364 νοσοκομεῖα, 789 νοσοκομοαναχωρητήρια καὶ 410 ἀναχωρητήρια, ἤτοι εἰς ἀνά 24,000 κατοίκους. Τὸ προσωπικὸν τῶν καταστημάτων τούτων συνίσταται ἐξ 28,670 προσώπων, ἤτοι 2,787 ἰατρῶν καὶ χειρουργῶν, 3,050 ὑπαλλήλων, 11,286 καλογρατῶν, 11,555 ὑπηρετῶν. Περιέχουσιν 164,955 κλίνας, ὧν 71,192 διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀσθενῶν, 54,245 διὰ τοὺς ἀναπήρους, γέροντας καὶ ἀνιάτους, 16,050 διὰ τὰ ὑπὸ προστασίαν παῖδιά καὶ τέλος 23,456 διὰ τὸ προσωπικόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ καθ' αὐτὸ νοσοκομεῖα, τὰ καταστήματα δηλ. εἰς ἀθεραπεύουσι τὰς τυχαίας ἀσθενείας, εἰσέρχονται ἐν αὐτοῖς κατ' ἔτος 360,000 άτομα, παραμένουσι δὲ κατὰ ὅρον 40,000 ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἔτος, γενικῶς δ' εἰπεῖν ὁ ἀριθμὸς τῶν νοσηλευομένων εἶναι 90 πρὸς 10,000 κατοίκους.

— Ἐν Γαλλίᾳ ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ἡ διοργάνωσις τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων εἰς τὰ γράμματα καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἐγυμνασις αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ σχέδιον ἐφαρμόζεται εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ νομοῦ τῶν Παρισίων, ὧν οἱ μαθηταὶ κατὰ τὸ περὶ τούτου διάταγμα θέλουσιν ἀποτελέσει 24 τάγματα, ὑπαγόμενα ἕκαστον εἰς ἰδίαν διοικητικὴν περιφέρειαν.

Οἱ μαθηταὶ θέλουσι φέρει τουφέκιον καὶ στολὴν ἁμοίωμορον,

ἅτινα θέλει χορηγῆε ἡ πόλις. 500,000 φράγκων ἐνεγράφησαν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1883 διὰ τὴς ἀναγκαίας δαπάνας πρὸς διοργάνωσιν τῶν σχολειακῶν τούτων ταγμάτων.

— Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνήγγειλεν ὁ δευθρόνως τὰς ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφὰς κ. Καββαδίας, ὅτι εὑρε μίκρην «χρυσὴν εἰκόνα» ἐκ λεπτοῦ ἐλάσματος κάλλιστα διατηρουμένην καὶ ἔχουσαν δύο ἀρχαίκας σφουρηλάτους μορφάς, ἀνδρα πωγωνοφόρον καὶ γυναῖκα κρατοῦσαν κλάδον φοινίκος. Πρὸς τούτους ἀπεκαλύφθη ἀρχαῖον ἑλληνικὸν φρέαρ 25 περίπου μέτρων βάθους περιέχον ἄφθονον ὕδωρ, ὅπερ θὰ εἶχεν, ὡς φαίνεται, σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γινομένην κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὑδροθεραπείαν τῶν ἀσθενῶν.

— Ἐπίσημος ἐκθέσις τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως σημειοῖ, ὅτι οἱ καθ' ἑλληνικὴν Ἰταλίαν Ἰουδαῖοι ἀνέρχονται εἰς 36,000. Τὸ περίεργον δ' εἶναι κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ὅτι οἱ περισσότεροι τρελλοὶ τῆς Ἰταλίας ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας· τούτο δὲ ἀποδίδεται εἰς τοὺς συγγενικοὺς γάμους, ὅτινες εἶναι, ὡς γνωστὸν, συνήθεις μεταξὺ αὐτῶν.

— Ἀπεβίωσαν ἐσχάτως ἐν Πετροῦπολεὶ ἡ Αἰκατερίνη Ρίξ ἐξ Ὀλδαμβούργου καταγομένη, τῆς ὅποιας ὁ βίος ὑπῆρθε φαινόμενον ἀξιοπερίεργον καὶ παράδειγμα μοναδικῶν τῶν κατορθωμάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιμονῆς.

Ἡ ἀτυχὴς αὕτη γυνὴ εἶχε γεννηθῆ ἄχειρ καὶ ὅμως ἐὰν ἡ φύσις δὲν τὴν ἐστῆρει τῶν χειρῶν, δὲν θὰ ἀνέπτυσσεν ἰσως ἐργατικότητα, καὶ δὲν θὰ ἔπραττεν ὅσα ἐδυνήθη νὰ πράξη ἀνευ αὐτῶν. Ἰπῆρξεν καὶ ἄλλοι ἄχειρες διάσημοι, ὅσον ὁ ζωγράφος Δουκὸρνὲ δὲ ζωγραφίζων μὲ τοὺς πόδας καὶ ὁ Οὐνθαμ, ἀλλὰ πάντας ὑπερῆκόντισεν ἡ Ρίξ, διότι ἀναπληροῦσα τὰς χεῖρας αὐτῆς τοῦ στόματος κατώρθωσε νὰ κατασκευάζῃ κεντήματα, ραφιδεύουσα διὰ τῆς βελόνης, ὑπέριστα κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν λεπτότητα πάντων τῶν διὰ χεῖρὸς κατασκευαζομένων καὶ τυγχόντα βραβεῖου ἐν διαφόροις ἐκθέσεσιν. Ἐπειτα καταταχθεῖσα εἰς τὸ μουσεῖον τῶν ἀνθρωπίνων φαινομένων τοῦ διασώμου Βάρνουμ ἐξετέθη εἰς κοινὴν θέαν ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ καὶ ἐν Βιένῃ καὶ τοιούτοτρόπως συνέλεξεν ἱκανὸν ποσόν, χάρις δὲ εἰς τὴν προῖκα ταύτην ὑπανδρεῖθῃ μηχανικῶν τινα.

— Ἐκδίδονται ἐν Ἑλβετίᾳ 567 ἐφημερίδες (τῷ 1882 441), ὧν 225 πολιτικαί, 37 ἐπίσημοι, 48 θρησκευτικαί, 4 νομικαί, 15 διδασκαλικαί, 58 βιομηχανικαί καὶ τοῦ ἐμπορίου, 11 τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, 29 τῆς γεωργίας, 9 στρατιωτικαί, 16 εἰκονοφόροι, 1 τοῦ σιρμού καὶ 43 φύλλα τῶν εἰδοποιήσεων. Τὰς περισσότερας περιλαμβάνει ὁ νομὸς τῆς Βέρνης, ἤτοι 83, κατόπιν ἡ Ζυρίχη 74, Βιά 64, Γενεύη 54, Νιουσσάτελ 23, Φρικούργη 22 καὶ Γαλλί 5.

— Οἱ Σέρβοι μυθολογοῦσιν ὅτι ὁ κόδικος ἦτο κορσίον, τὸ ὅποσον ἔκλειεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, ὥστε μετεβλήθη εἰς τὸ γνωστὸν πένθημον πτηνόν!

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Διατί τὰ πρωτότοκα τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀνήκον εἰς τὸν Κύριον;
2. Ἄντι νὰ θυσιάζωνται, τί ἐγένοντο τὰ πρωτότοκα ταῦτα;
3. Ποία ἡ μεγαλύτερα φυλὴ τοῦ Ἰσραὴλ, ὅταν ἐγένετο ἡ ἀπαρτίθμισις, καὶ ποία τιμὴ ἀνήκεν εἰς αὐτήν;